Súd:	Krajský súd Trenčín
Spisová značka:	17Co/53/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu:	3822201623
Dátum vydania rozhodnutia:	16. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	Mgr. Ivan Kubínyi
ECLI:	ECLI:SK:KSTN:2024:3822201623.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Ivana Kubínyiho a sudkýň JUDr. Gabriely Janákovej a Mgr. Zuzany Holúbkovej v spore žalobcu A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. E. XXX/XX, C., zast. A. B. F., G. H. X, C., IČO: XX XXX XXX, proti žalovanému Slovenská republika, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra SR, Štúrova 2, Bratislava, IČO: 00 166 481, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 23.02.2023, č. k. 8C/13/2022-158, takto

r o z h o d o l :

I. Rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

II. Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vyhovel žalobe a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 9.497,90 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy (9.000 eur) a skutočnú škodu (497,90 eur), ktoré žalobcovi vznikli v dôsledku trestného stíhania. Skutkovým východiskom rozhodnutia bolo zistenie, že voči žalobcovi bolo vznesené obvinenie rozhodnutím OR PZ Prievidza zo dňa 15.0 4.2003 a po takmer 16 rokoch trvania trestného stíhania bolo trestné stíhanie zastavené rozhodnutím prokurátora zo dňa 12.12.2018 z dôvodu, že žalovaný skutok nespáchal.

2. Súd prvej inštancie sa vysporiadal s námietkou premlčania a konštatoval, že žalobcom uplatnené právo premlčané nie je. Z hľadiska prístupu k posúdeniu dôvodnosti samotnej náhrady vychádzal súd prvej inštancie z rozhodnutia NS SR sp. zn. 4Cdo/125/2019 a sp. zn. 4Cdo/130/2020, podľa ktorých každé trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje spoločenský, pracovný a osobný život stíhaného, a to bez ohľadu na jeho výsledok, teda je spôsobilé bez ďalšieho vyvolať vznik nemajetkovej ujmy najmä v takom prípade, ak sa preukáže, že bolo od začiatku nezákonné. V zmysle záverov rozhodnutia Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 2551/13 mal súd prvej inštancie za to, že existencia samotného trestného stíhania už len tým, že vnáša do života poškodeného neistotu, znamená významnú psychickú záťaž.

3. K právnemu posúdeniu veci súd prvej inštancie uviedol, že k možnosti priznať náhradu nielen za škodu a ušlý zisk, ale aj za vzniknutú nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. dospela prax všeobecných súdov Slovenskej republiky. V tejto otázke vychádzal zo záverov rozhodnutia Najvyššieho súdu SR z 31. mája 2007 sp. zn. 4Cdo/177/2005 (R 13/2009). Súd prvej inštancie považoval uvedený prístup súčasne za súladný s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd, ako aj s ustálenou rozhodovacou praxou ESĽP. Z nej odkázal napr. na rozhodnutie vo veci Masár proti Slovenskej republike, kde ESĽP priznal sťažovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 2 500,-eur, a to pre porušenie jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v prípravnom trestnom konaní (trvajúcom 4 roky a 5 mesiacov).

4. S prihliadnutím na neúmerne dlho trvajúce trestné stíhanie súd prvej inštancie konštatoval, že podstata nároku žalobcu sa v danom prípade viaže nielen na výsledok trestného stíhania, ale predovšetkým na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, a teda žalovaný nárok má opodstatnenie nielen na základe rozhodnutia o zastavení trestného stíhania žalobcu, ale aj na základe existencie nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu. Prihliadol v tomto smere aj na znenie samotného uznesenia, ktorým bolo nezákonné trestne stíhanie ukončené, v ktorom sa uvádza, že vznesené obvinenie žalobcovi bolo vykonané bez predchádzajúceho výsluchu svedkov, bez zabezpečenia správ colného úradu, počítačového systému, bez znaleckých posudkov, bez preverení pravdivostí tvrdení vo výpovedi iného obvineného.

5. Čo sa týka naplnenia podmienok zodpovednosti za škodu, súd prvej inštancie konštatoval ich danosť vrátane príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom na jednej strane a ujmou v majetkovej ako aj nemajetkovej sfére žalobcu na strane druhej.

6. Pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy zohľadnil súd prvej inštancie okolnosti osoby žalobcu, jeho doterajší život a prostredie. Mal za preukázané, že žalobca bol v čase trestného stíhania konateľom obchodnej spoločnosti, v ktorej žalobca požíval dobrú povesť, čo nebolo v konaní sporným. Takisto bol žalobca v rozhodnom čase zamestnancom mesta, kde vykonával prácu na pozícii vedúceho právnej kancelárie a bol politicky aktívnou osobou, kedy kandidoval v komunálnych voľbách v roku 2006, 2010, 2014 a do NRSR v roku 2016. Taktiež súd prvej inštancie zistil, že žalobca sa venoval a venuje prospešnej činnosti v rámci občianskych združení. Povesť žalobcu mala podľa súdu prvej inštancie význam aj z hľadiska skutočnosti, že jeho manželka je hlavnou kontrolórkou mesta, kde sa citlivo vníma nielen dobrá povesť jeho manželky, ale aj jej rodinných príslušníkov.

7. Ďalej súd prvej inštancie zohľadňoval závažnosť následkov v súkromnom živote žalobcu. V tomto smere považoval za významné, že trestné stíhanie žalobcu sa rozoberalo na zasadnutiach zastupiteľstva mesta a na sociálnych sieťach. Vychádzal z článkov „Kandidát SIETE z Hornej Nitry je trestne stíhaný; Cosa Nostra Prievidze, Kto nám vládne v Prievidzi.“ ako aj z video záznamu zo zasadnutia mestského zastupiteľstva. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca bol politicky aktívna osoba, ktorá bola v predvolebnej kampani kompromitovaná práve tým, že je to trestne stíhaný kandidát na funkciu poslanca. Žalobca bol podľa súdu prvej inštancie v čase trestného stíhania preukázateľne obmedzovaný pri možnosti uplatniť sa v zamestnaní, nakoľko v prípade uchádzania sa o pracovnú pozíciu napr. v justícii, polícii, prokuratúre bol povinný uvádzať skutočnosť, že je trestne stíhanou osobou. Z uvedeného dôvodu bol žalobca diskvalifikovaný pri uchádzaní sa niektorých zo spomínaných zamestnaní a navyše v pôvodnom zamestnaní sa nemohol uchádzať o vedúce a riadiace funkcie.

8. Následne súd prvej inštancie konštatoval normatívne a teoreticko-právne východiská určenia výšky náhrady nemajetkovej ujmy, a tieto podporil početnou judikatúrou Najvyšších súdnych autorít SR ako aj judikatúrou ESĽP. Dané rozhodnutia využil aj v rámci porovnania s priznanou výškou a uviedol, že napr. za trestné stíhanie 4,5 roka a nezákonné väzobné stíhanie NS SR rozhodnutím sp. zn. 7Co/121/2012 priznal sumu 66 387,84 eur, v rozhodnutí 3MCdo/10/2013 za nezákonné vznesenie obvinenia a následné trestné stíhanie sumu 26 555,14 eur, v rozhodnutí 5MCdo/4/2015 za trestné stíhanie sudcu sumu 17 600,-eur, v rozhodnutí 3Cdo 821/2015 za škodu spôsobenú nezákonným uznesením vyšetrovateľa o trestnom stíhaní sumu 77 000,-eur, v rozhodnutí 1Cdo 133/2018 za nezákonné rozhodnutie orgánu verejnej moci a nezákonné trestné stíhanie sumu 75 000,-eur, v rozhodnutí 5Cdo 4/2018 za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci pri oslobodení spod obžaloby priznal 11 063,13 eur a za nezákonné uznesenie o vznesení obvinenia v rozhodnutí 3Cdo 156/2017 sumu 10 000,- eur. Priznanú náhradu nemajetkovej ujmy podrobil súd prvej inštancie aj komparácii s náhradami priznanými súdmi v prípadoch zásahov do typovo odlišných osobnostných práv (právo na súkromie, právo na slobodu slova a pod.).

9. Vychádzajúc zo všetkého uvedeného potom súd prvej inštancie uzavrel, že v prípade žalobcu došlo k závažnému zásahu do osobnostnej a súkromnej sféry žalobcu, preto považoval náhradu nemajetkovej ujmy za vytrpené útrapy v takmer 16 ročnom trestnom konaní vo výške 9 000,-eur za primeranú. Pre ilustráciu súd prvej inštancie uviedol, že pri počte cca 5703 dní trestného neoprávneného stíhania predstavuje priznaná náhrada nemajetkovej ujmy za vytrpené útrapy sumu cca 0,60 eur za jeden deň.

10. Náhradu skutočnej škody priznal súd prvej inštancie žalobcovi v rozsahu trov obhajoby, vychádzajúc argumentačne z rozhodnutia NS SR 6Cdo/402/2015 zo dňa 28.04.2016. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP a v konaní plne úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

11. Proti rozsudku podal odvolanie žalovaný, ktorý žiadal napadnuté rozhodnutie zmeniť a žalobu zamietnuť. Namietal v prvom rade nedostatočné zistenie intenzity, resp. vôbec samotnej existencie ujmy v nemajetkovej sfére žalobcu a považoval za podstatné, v akom rozsahu bola znížená česť, dôstojnosť a postavenie fyzickej osoby, či dobré meno alebo jej povesť. Žalovaný uviedol, že žalobca nijakým spôsobom nepreukázal existenciu takej intenzity, ktorá by zakladala jeho právo na priznanie peňažnej náhrady takto vymedzenej nemajetkovej ujmy ako vyššieho stupňa, keď satisfakcia v peniazoch má byť znakom a prostriedkom spravodlivej nápravy a nemá predstavovať iba prostriedok slúžiaci na obohatenie sa. Priznanie nemajetkovej ujmy nemôže podľa žalovaného vychádzať iba z abstraktných tvrdení a subjektívnych pocitov žalobcu. Žalovaný bol toho názoru, že nárok na náhradu škody možno priznať iba v prípade, ak žalobca unesie dôkazné bremeno v tomto smere. V tej súvislosti poukázal, že sám žalobca vo výpovedi zo dňa 11.11.2022 uviedol, že výška nemajetkovej ujmy sa v jeho prípade nedá preukázať. Podľa žalovaného žalobca v priebehu celého konania pred súdom nepredložil ani jediný dôkaz preukazujúci vznik škody v požadovanej výške 9.000 eur a ani to, že táto škoda vznikla v dôsledku práve samotného trestného stíhania. V tejto situácii potom podľa žalovaného súd prvej inštancie rámec nemajetkovej ujmy stanovil bez preukázania akýchkoľvek dôkazov jej vzniku, iba na základe vlastných úvah a vcítenia sa do osoby žalobcu. Takýto prístup súdu je podľa žalovaného svojvoľný, negujúci charakter kontradiktórneho súdneho konania a zakladajúci vážny precedens vo vzťahu k akejkoľvek dôkaznej aktivite žalobcu, ktorý má procesnú povinnosť uniesť dôkazné bremeno.

12. Žalovaný ďalej namietal, že v bode 31 rozsudku súd prvej inštancie iba skonštatoval, že je nepochybné, že tak zdĺhavým trestným konaním bola spochybnená povesť a česť žalobcu. Žalovaný považoval za pochybenie aj to, ak preukázanie závažnosti následkov v súkromnom živote považoval súd prvej inštancie za dostatočne preukázané tým, že trestné stíhanie sa rozoberalo na zasadnutiach mestského zastupiteľstva ako aj na internete. Žalovaný bol toho názoru, že samotná skutočnosť, že sa žalobcove trestné stíhanie rozoberalo na zasadnutí zastupiteľstva ako aj na internete ešte neznamená, že samotná povesť žalobcu a jeho dobré meno bolo skutočne poškodené.

13. Žalovaný namietal aj závery súdu prvej inštancie, že žalobca bol v čase trestného stíhania preukázateľne obmedzovaný pri možnosti uplatniť sa v zamestnaní napr. v justícii, polícii, na prokuratúre bol viazaný uvádzať skutočnosť, že je trestne stíhaný. Takéto tvrdenia totiž žalobca podľa žalovaného nijako nepreukázal a ani nepredložil žiadny dôkaz k tomu, že by vôbec mal záujem o prácu v justícii, resp. na prokuratúre prípadne, že sa zúčastní nejakého výberového konania. Rovnako žiaden dôkaz nebol predložený k tomu, že žalobca bol ako politicky aktívny osoba v predvolebnej kampani kompromitovaný práve tým, že je tresne stíhaný na funkcii poslanca. S uvedenými závermi súdu prvej inštancie o obmedzenom prístupe k zamestnaniam je potom podľa žalovaného v rozpore, že žalobca pracoval a pracuje ako vedúci právnej kancelárie mesta Prievidza. Žalovaný považoval za potrebné poukázať na to, že žalobcova pracovná situácia sa nezmenila ani v priebehu trestného stíhania a ani po jeho skončení, keďže pracoval a pracuje ako vedúci právnej kancelárii mesta, a taktiež sa aj naďalej venuje prospešnej činnosti.

14. Ďalej žalovaný namietal, že žalobca v priebehu celého konania nepreukázal jednoznačnú príčinnú súvislosť medzi vzniknutou nemajetkovou ujmou a trestným stíhaním. V tejto súvislosti viedol, že aj keby došlo k poškodeniu dobrého mena žalobcu, nespôsobilo ho samotné trestné konanie, ale vyjadrenie iných osôb prípadne politických konkurentov. Nie je teda možné prikladať na ťarchu žalovaného konanie ďalších osôb, ktoré nie je schopný ovplyvniť a zmeniť. V danom prípade sa podľa žalovaného stretlo viacero skutočností, ktoré mohli mať vplyv na žalobcu a vznik škodlivého následku. Existuje tu teta konkurenčná kauzalita, či už ide o politický boj konkurentov alebo vyjadrenia ďalších osôb na sociálnych sieťach.

15. S poukazom na ustanovenie § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. žalovaný zdôraznil, že zadosťučinenie v peňažnej forme je v zákone upravené ako spôsob subsidiárny, nastupujúci vtedy, ak

dostačujúcim prostriedkom nápravy sa nejaví samotné konštatovanie práva, resp. ak nie je možné nemajetkovú ujmu uspokojiť inak.

16. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu nepovažoval odvolanie za dôvodné a napadnutý rozsudok žiadal potvrdiť ako vecne správny.

17. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP.

18. Podstatou odvolania žalovaného je najmä námietka nedostatkov v zisťovaní skutkového stavu ohľadom vzniku a intenzity žalobcom tvrdenej nemajetkovej ujmy. Žalovaný namieta absenciu konkrétnych dôkazov o zásahu do cti a dôstojnosti žalobcu a tvrdí, že súd prvej inštancie založil napadnuté rozhodnutie nesprávne na vcítení sa do pozície žalobcu.

19. K prístupu k dokazovaniu vo veciach rozhodovania súdov o nemajetkovej ujme spôsobenej trestným konaním sa výstižne vyjadril Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 2Cdo/283/2021 zo dňa 29.11.2023: „Nemajetková ujma vzniká samotným porušením základných práv a slobôd fyzickej osoby nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Ide o stav mysle poškodenej osoby, ktorý sa preukazuje empaticky, pravda za predpokladu, že sa sudca bude vedieť aspoň elementárne vcítiť do pozície trestne stíhaného človeka; a to sa sudcom odvolacieho súdu v tomto konaní, žiaľ, nepodarilo, lebo aj oni postavili žalobcu do úlohy púheho objektu, kedy sa stáva iba prostriedkom v rukách štátnej moci (orgánov činných v trestnom konaní), ktorý je potom zameniteľný aj so skutočným zločincom, a tak sa musí podrobovať excesívnym úkonom orgánov činných v trestnom konaní, hoci vo výsledku bol nevinný, čiže aj uznesenie o vznesení obvinenia nemalo byť vôbec vydané. Takéto bezprávie voči ľudskej dôstojnosti musí byť v právnom štáte odškodniteľné.

Škodu teda treba chápať ako ujmu na chránenom statku, ako je majetok, osoba, alebo iný chránený záujem, pričom najvyššiu mieru ochrany požívajú ľudský život, integrita človeka, ľudská dôstojnosť a sloboda. Každé trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje spoločenský, pracovný a osobný život stíhaného, a to bez ohľadu na jeho výsledok, teda aj je spôsobilé bez ďalšieho vyvolať vznik nemajetkovej ujmy najmä v takom prípade, ak sa preukáže, že bolo od začiatku nezákonné; ide o zodpovednosť absolútne objektívnu a za výsledok trestného konania vo veci samej, čím je založená zodpovednosť štátu za škodu obvineného spôsobenú uznesením o vznesení obvinenia.“

20. Obdobne pristupuje k dokazovaniu vo veciach nemajetkovej ujmy spôsobenej trestným konaním aj Ústavný súd SR, ktorý v uznesení z 27. apríla 2023 sp. zn. III.ÚS 224/2023, uviedol: ,,Snaha všeobecných súdov o dôslednú konkretizáciu života sťažovateľa počas trestného stíhania a následné zvýraznenie niektorých týchto konkrétností ako pomocných argumentačných nástrojov je zbytočným únikom od objektívne vyvoditeľného a všeobecne pochopiteľného následku obmedzenia osobnej slobody a dlhoročného trestného stíhania. V konečnom dôsledku ani ústavný súd alebo ESĽP pri rozhodovaní o výške primeraných zadosťučinení nezisťujú subjektívne prežívania sťažovateľov v dôsledku zásahov do ich základných práv, ale výšku primeraného zadosťučinenia určujú podľa objektívnych okolností podstaty protiprávneho zásahu bez toho, aby rozhodovanie zaťažovali rozsiahlym dokazovaním v podobe výsluchov osôb z rodinného, pracovného a spoločenského prostredia dotknutej osoby. Takéto prehnané zameranie na skutkové otázky je spôsobilé viesť len k zisteniu takého množstva konkrétností života dotknutej osoby, ktoré nie sú objektívne uchopiteľné právnym posúdením širokých a relatívne neurčitých pojmov primeranej a spravodlivej náhrady nemajetkovej ujmy.“

21. Z citovaných rozhodnutí vyplýva, že žalovaným namietaný prístup k dokazovaniu nemajetkovej ujmy spôsobenej trestným stíhaním nie je namietaný dôvodne.

22. Pokiaľ súd prvej inštancie poukázal na to, že informácie o trestnom stíhaní žalobcu boli verejne prezentované tretími osobami, že žalobca nemal v dôsledku trestného stíhania prístup k niektorým zamestnaniam, je potrebné tieto skutočnosti vnímať na dokreslenie závažnosti dopadu prebiehajúceho trestného stíhania. Či už v konkrétnostiach života žalobcu ako do istej miery verejne činnej osoby, kedy trestné stíhanie takejto osoby prirodzene vyvoláva pochybnosti o jej kompetencii na verejnú funkciu, s ktorými je takáto osoba viac, či menej často obvykle aj konfrontovaná. Nemôže byť potom pochýb

o negatívnom prežívaní takýchto situácií zo strany trestne stíhanej osoby, a ani o tom, že ich príčinou je v zásade primárne trestné stíhanie, ktoré sa neskôr ukáže ako nedôvodné. Čo sa týka poukazu súdu prvej inštancie, že žalobca nemal v dôsledku trestného stíhania prístup k niektorým zamestnaniam, súd prvej inštancie ani nedovodzoval ujmu žalobcu z toho, že sa o takéto zamestnania uchádzal a k týmto sa nedostal, ale aj touto okolnosťou len dokreslil závažnosť trestného stíhania. Pokiaľ žalovaný poukazoval na to, že žalobcova pracovná situácia sa nezmenila ani v priebehu trestného stíhania, nemožno z tejto skutočnosti dovodzovať, že vo výsledku neopodstatnené trestné stíhanie žalobcu nemalo dopad na jeho pracovnú sféru. Prebiehajúce trestné stíhanie osôb v právnických profesiách, zvlášť vo vedúcich verejných funkciách je prirodzene vnímané ako kontroverzné, neraz s prirodzenou etickou požiadavkou na prerušenie výkonu takého povolania počas trestného stíhania. Nemôže byť pochýb, že uvedené predstavuje ďalší z dôvodov negatívneho prežívania trestne stíhanej osoby. O nemajetkovej ujme nemožno preto uvažovať až v prípade, že trestné stíhanie má za následok zmeny v pracovne sfére stíhaného, ale už aj preto, že predstavuje relevantnú komplikáciu nemeniacej sa pracovnej sféry trestne stíhaného.

23. Napokon nebola dôvodná ani námietka nesprávne ho prístupu súdu prvej inštancie k subsidiarite peňažnej formy zadosťučinenia. Odpoveďou súdu prvej inštancie na túto otázku bolo dôsledné porovnanie priznanej náhrady s inými obdobnými prípadmi riešenými tak na vnútroštátne úrovni Najvyšším súdom SR ako aj na medzinárodnej úrovni ESĽP. Súd prvej inštancie pritom vykonal porovnanie nielen vo vzťahu k obdobným zásahom do práv na ochranu osobnosti v prípade neprimerane dlho trvajúcich trestných stíhaní, ale zasadil svoje rozhodnutie aj do širokého kontextu typovo iných zásahov s prihliadnutím na hierarchiu osobnostných práv. Komplexnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie v tomto smere nie je čo vytknúť a je tým súčasne daná odpoveď na otázku, prečo v prípade žalobcu nebola dostatočnou formou zadosťučinenia iná ako peňažná forma. Napokon zo skutkových zistení súdu prvej inštancie ani nevyplýva, že by k akejkoľvek inej forme zadosťučinenie, najmä k ospravedlneniu, zo strany žalovaného došlo. Pochybenie zo strany súdu prvej inštancie tak možno vidieť len v matematickej chybe pri ilustrácii primeranosti priznaného zadosťučinenia vo výške 9.000 eur k cca 5.703 dňom trvania nedôvodného trestného stíhania, ktorá nepredstavuje cca 0,60 eur za každý deň, ale cca 1,58 eur za každý deň. Toto matematické pochybenie však ostáva úplne bez dopadu na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Nemení nič na tom, že takmer 16 rokov je v danom prípade až extrémne neprimeranou dobou trvania trestného stíhania.

24. Vzhľadom na uvedené neboli naplnené odvolacie dôvody uplatnené žalovaným a odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

25. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. Žalobcovi priznal odvolací súd nárok na náhradu trov odvolacieho konania, pretože bol v odvolacom konaní plne úspešný.

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).